

„Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű...” (Zsolt 27,14)

A kereszténység a remény vallása, mert Krisztus reménységet adott az életnek, életével pedig, legyőzte a kétségbeesést. Benne reménykedjünk szüntelenül, mert Ő sohasem hagyja cserben azokat, akik Ő benne bíznak. Nem csüggedhetünk el a reménykedésben, erősnek és bátor szívűeknek kell lennünk, hiszen erre van leginkább szükség ebben az Istentől megfélelkezett, alázat hiányában szenvedő világban - ahogyan a Szentatya mondta vízkereszti szentbeszédében. Ha életünk középpontja, a szívünk egészséges és derűs, minden rendben van. A szívnek nyugalomra és biztonságra van szüksége és ezt akkor kapja meg, ha erőt nyer. Az erős szív pedig bízva bízik, Istenre támaszkodik, derűs és szüntelenül imádkozik. Az erős szív tud örömezni, meglátja a jót, a szépet, az igazat, a nemeset és az élet megannyi, felemelő szent dolgait. Senki sem képes az életünknek ezt a titokzatos, rejtett mozgatóját a szívet megerősíteni és felemelni, csak egyedül az Isten, aki teremtette. Ő erősítheti meg, mert Isten maga az erő. Ő adhat mindent meghaladó reményt mindazoknak, akik hittel és alázattal kérik ezt. Ha kiárasztja ránk kegyelmi erejét, befogadjuk életünkbe, nyugodtak leszünk a viharban, örömezők még a szomorúságban is. Isten végtelen szeretetével és bátorításával mindent kinyilatkoztatott, ami segít bennünket ahhoz, hogy az Ő országába jussunk. Azonban csak annyit nyilatkoztatott ki, amennyi elegendő arra, hogy reménnyel eltelve meg merjük tenni a következő lépést a sötétségbe, bízva abban, hogy az Ő fénye soha nem fog kialudni számunkra.